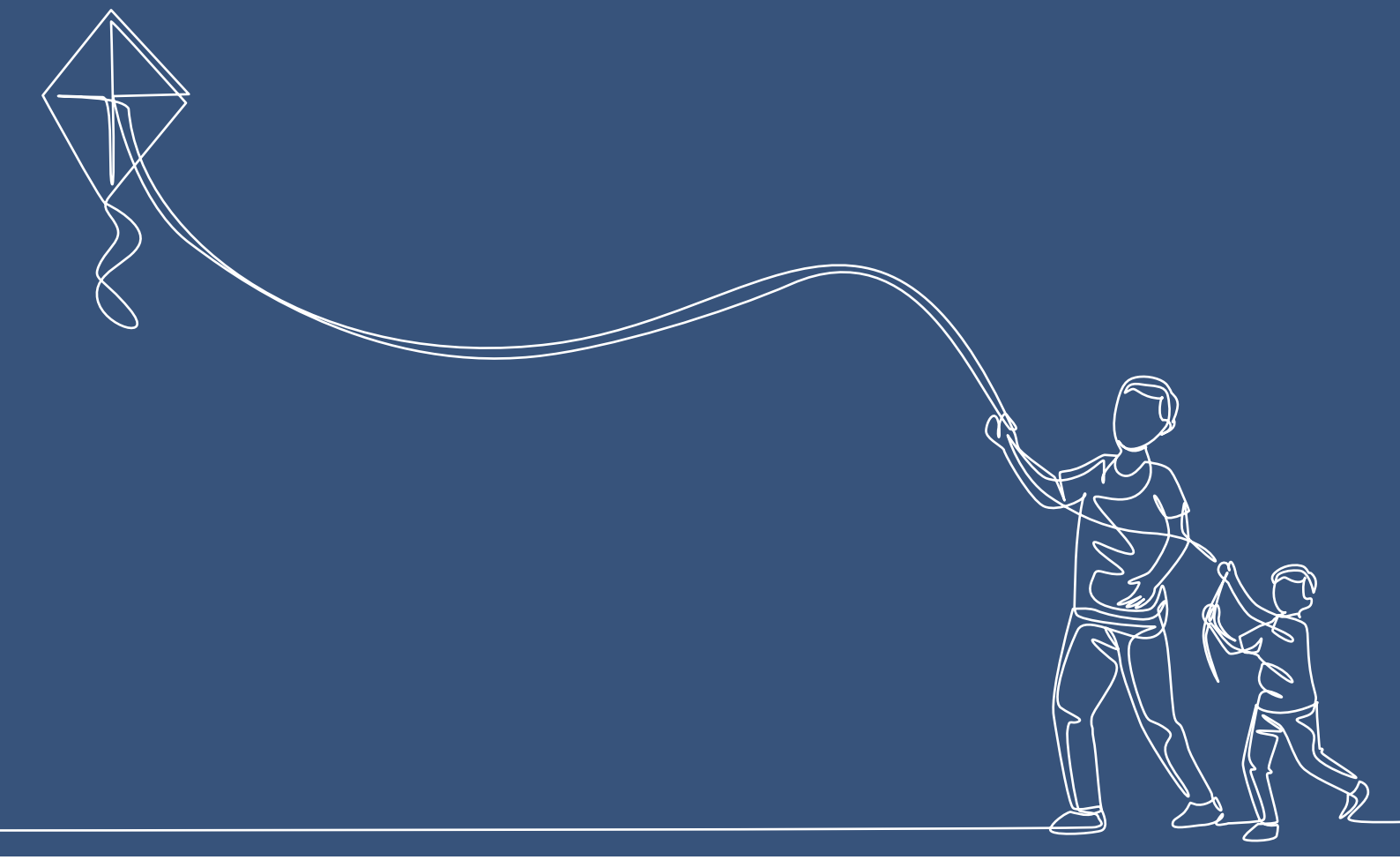
İLHAM VEREN BULUŞMALAR 7

Babalar Kulak Versin, Oğullar Konuşuyor

GENÇ DERNEĞİ

www.gencdernegi.org
@gencdernegi

Katılımcılar

1.	Adem Karacan	İstanbul Üniversitesi Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler
2.	Ali Osman Ardıç	Sakarya Üniversitesi İlahiyat Fakültesi
3.	Ender Ekim	Genç Dergi Yazı İşleri
4.	Enes Koşar	Boğaziçi Üniversitesi İşletme
5.	Furkan Özkul	Genç Derneği Kurumsal İletişim Koordinatörü
6.	İbrahim Talha Ceylan	İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi
7.	Mahmut Selim Şadoğlu	İstanbul 29 Mayıs Üniversitesi Tarih
8.	Metin Akdeniz	Bingöl Üniversitesi İlahiyat Fakültesi
9.	Muhammet Çağrı Akalın	Marmara Üniversitesi Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler
10.	Muhammet Mustafa Tuncay	Aşina Kitap İdari Sorumlusu
11.	Mustafa Saraç	İstanbul Üniversitesi İlahiyat Fakültesi
12.	Ömer Taha Bayrak	Genç Gönüllüler Koordinatörü
13.	Yusuf Kandil	İstanbul Üniversitesi Gazetecilik

İLHAM VEREN BULUŞMALAR – 7

6 Ocak 2021 Çarşamba - Uluslararası Genç Derneği / Üsküdar

KONU:
Babalar Kulak Versin, Oğullar Konuşuyor

GENÇ'in 15 senelik yolculuğunda binlerce genç arkadaşımızla ilişki ve iletişim içinde olduk, hayırlarda yarışma adına esaslı dayanışmalarda bulunduk, yurt dışı seferleri, projeler, konferanslar, eğitimler, kamplar, şölenler, paneller vs. gibi çeşitli vesilelerle bir araya geldik.

"İlham Veren Buluşmalar" başlığıyla Genç Gönüllüler ile bir araya gelmeyi, gençlikle ilgili önemli ve gerekli gördüğümüz hususlarda beyin fırtınaları yapmayı diliyoruz. Farklı üniversitelerde okuyan, lisans, yüksek lisans ve doktora düzeyindeki Genç Gönüllüler'le, her buluşmada gençlikle ilgili meseleleri esaslı bir şekilde masaya yatırıyoruz. Zenginlik ve renkliliğimizi korumak adına, her buluşmada katılımcılar farklılaşıyor, çeşitli STK'lardan da gönüllüler bizimle oluyor ve farklı bir gündem ele alınıyor.

6 Ocak'ta İlham Veren Buluşmalar'ın yedincisi gerçekleşti, "babalar ve oğullar" konusunu ele aldık, genç dostlarımızın babalarıyla iletişim ve ilişkilerinde ne gibi hisler içinde olduklarını detaylı bir şekilde dinledik.

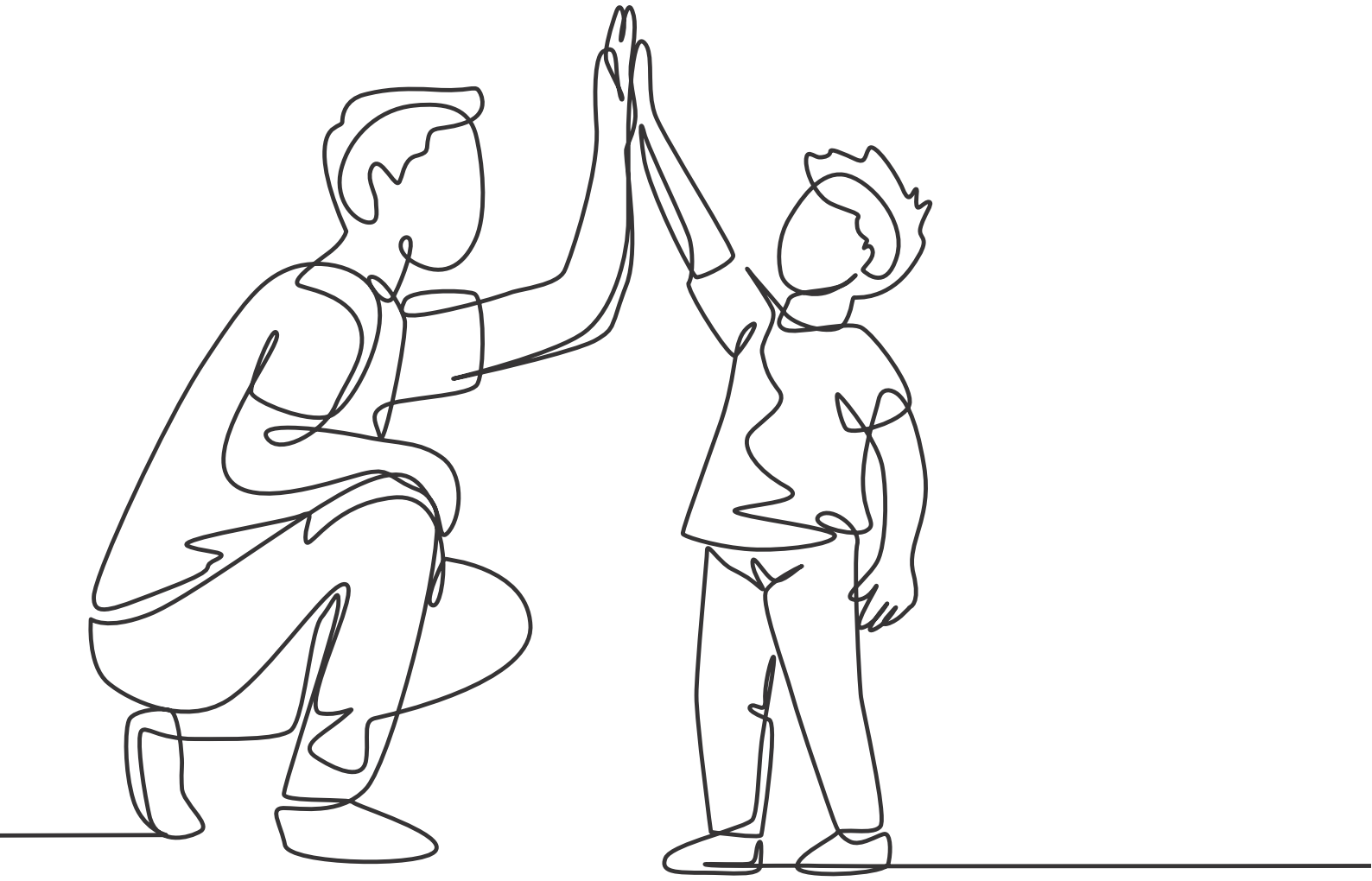
Katılımcı arkadaşlarımızın her biri fikirlerini beyan etti, karşılıklı fikir alışverişinde bulunuldu. Buluşmada derlenen notlardan bir kısmını hayırlara vesile olması niyazıyla kamuoyuyla paylaşmak isteriz.

Süleyman Ragıp Yazıcılar
Uluslararası Genç Derneği Başkanı

DERDİMİZ NEDİR?

Baba imgesi, olgusu neye tekabül ediyor zamane gençliği için? Toplum olarak baba kavramına bakışımız ne durumda? Gençler babalarından nasıl tesir alıyor? Bir gencin hayatında babanın yeri ne olmalı? Baba ile evladı arasındaki ilişkileri, sınırları, olması veyahut olmaması gereken şeyleri nasıl değerlendirebiliriz? Peygamberimiz nasıl bir babaydı?

Bunun gibi birçok sorunun cevabını aradık.

BABA OLMAK BİZDE NEYE KARŞILIK GELİR?

Baba mefhumu toplumumuzda önemli bir yer işgal etmektedir. Toplumun yapı taşlarını aileler olarak nitelendirirsek, babayı da anne ile beraber ailenin iki mühim ferdi olarak görüyoruz. Dolayısıyla yeri hiç de küçümsenmeyecek kadar mühim.

Baba, kadim kültürümüzde ata, rol model, disiplin sahibi ve eve ekmek getiren kimse olarak görülmektedir. Ataerkil bir toplum olduğumuz gerçeği anneyi şefkat ve merhametle tanımlarken, babayı daha otoriter bir figür haline sokmuştur. Bir örnek üzerinden açıklamak gerekirse, baba ile devlet, anne ile de vatan kavramları birbirine yakıştırılmaktadır.

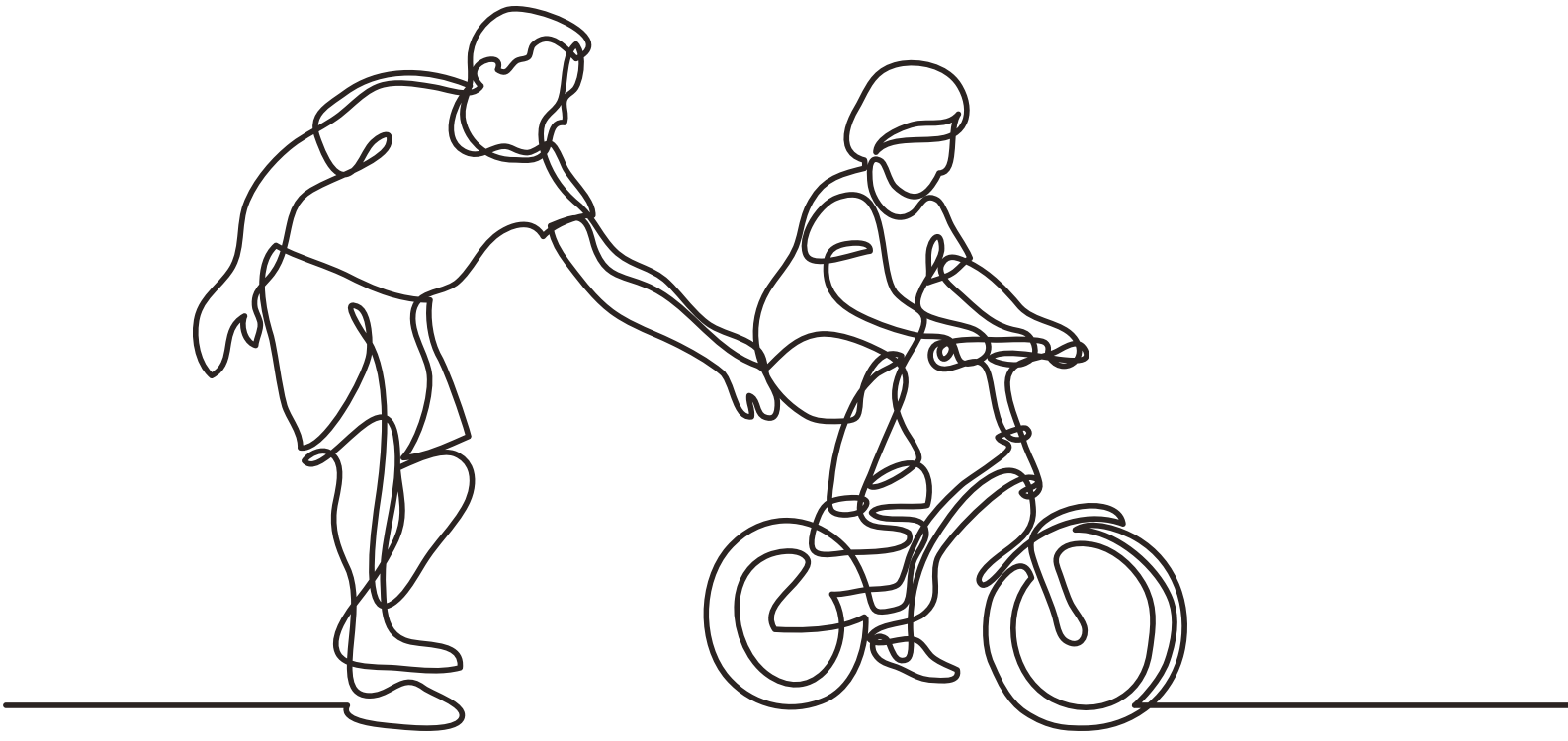
Devlet-baba ve anavatan ifadelerine baktığımızda zaten zihnimiz belirli bir forma girer. Mesela gurbete giden birinin hasretini duyduğu şey genellikle devlet olmaz, vatan olur. Çünkü devletin soğuk yüzü var derken, vatanın sıcak kucağı deriz. Sınır koyan, disipline eden bir devlet kavramı algılarken, daha müşfik ve ulvi bir vatan düşleriz.

MODERN DÖNEMİN AİLE KRİZİ

Modern dönemde toplumumuzun alışkın olduğu klasik aile hayatına karşı amansızca bir meydan okuma olmuştur. Sanayinin ve şehirleşmenin artması gibi basit etmenler özellikle anne, baba ve aile kavramlarının yeniden sorgulanmasına ve tanımlarının değişmesine sebep olmuştur.

En aşikâr olanı söylemek gerekirse, ekonomik özgürlüğünü elinde tutmak isteyen annenin iş hayatına dâhil olması, ailede anne-babanın rollerini güncellemiş ve eskisinden farklı bir hayat tarzını ailelere empoze etmiştir. Aile içerisinde anne ve babanın sahip olduğu konumlar bu sebeple sanki aynı seviyeye gelmiştir. Dolayısıyla çocuğun zihninde artık akşam olunca işten eve gelen iki insan profili vardır, ev işleriyle beraber ilgilenen, vakit bulurlarsa da çocukları ile kısaca muhabbet edebilen iki insan. Kanımızca anne ve baba kavramlarının altında yatan mananın artık tarihe karışması pek de hayra alamet değildir.

BABA: OTORİTER BİR FİGÜR!

Toplumumuzda baba denilince akla gelen ilk tanımlama otorite oluyor. Babayı tanımlamak için kullandığımız bu otorite kavramı daha çok aile içerisinde son karar merci gibi düşünülebilir.

Bazı küçük meselelerde babanın haberi dahi olmasa da, daha mühim mevzularda baba etken bir rol oynar, izni ve bilgisi olmadan bir şeyler yapılmaz. Çocuklarıyla olan ilişkilerde ise babayı sanki hâkim rolüne büründürürüz. Çocuk, derdini ilk olarak genellikle annesine açar, gerekli görüldüğünde anne o meseleyi babaya devreder, baba da en uygun kararı vermekle mükelleftir.

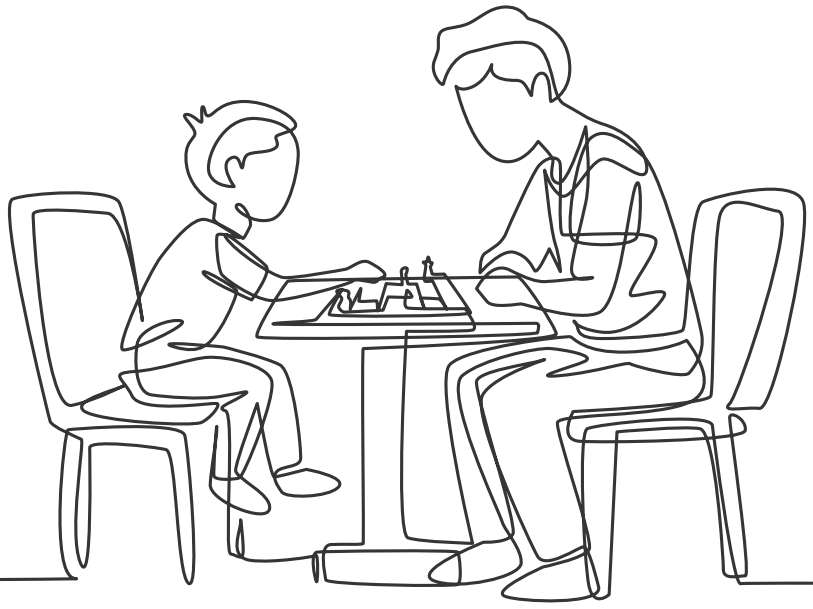

BABACIĞIM KENDİN OLUR MUSUN?

Ancak her şey rağmen bizim babalarımız otorite kavramını yanlış telakki ediyorlar. Çocuklarına karşı asık suratlı, sert ve tavizsiz olmayı zihinlerindeki baba kalıbına oturtuyorlar. Bizce bu oldukça hatalı bir durum.

Şunu söylesek yanlış olmayacak, babalar otoriter olacağım diye kendilerini şartlıyorlar. Çünkü aile içerisinde babalık makamına halel getirecek herhangi bir şeye tahammül edemeyeceklerini düşünüyorlar. Hal böyle olunca dışarıda arkadaşlarına, diğer sosyal çevresine gayet yumuşak bir görüntü sergileyen kimseler evlerine geldiklerinde bambaşka bir hale bürünüyorlar.

Dolayısıyla çocuklarına karşı kendisi olmaktan sıyrılan her baba yapmacıklaşıyor ve ister istemez gönül kırıcı oluyor. Bu sebeple babalar aile fertlerinin şahsiyetlerini korumak için öncelikle kendi şahsiyetlerini muhafaza etmelidir. Yapmacık, zoraki ve şuursuz tavırlardan vazgeçmeleri bizce elzemdir.

SEVGİ GÖSTERMEYİ AH BİLSELER!

Belki de çoğumuzun yaşadığı asıl problemlerden birisi de babalarımızdan yeterince sevgi görememiş olmamızdır. Daha doğrusu bize olan sevgilerini pek de hissedememiş olmamızdır. Çünkü her birimiz biliyoruz ki babalarımız evlatlarına karşı derin bir sevgi besliyorlar.

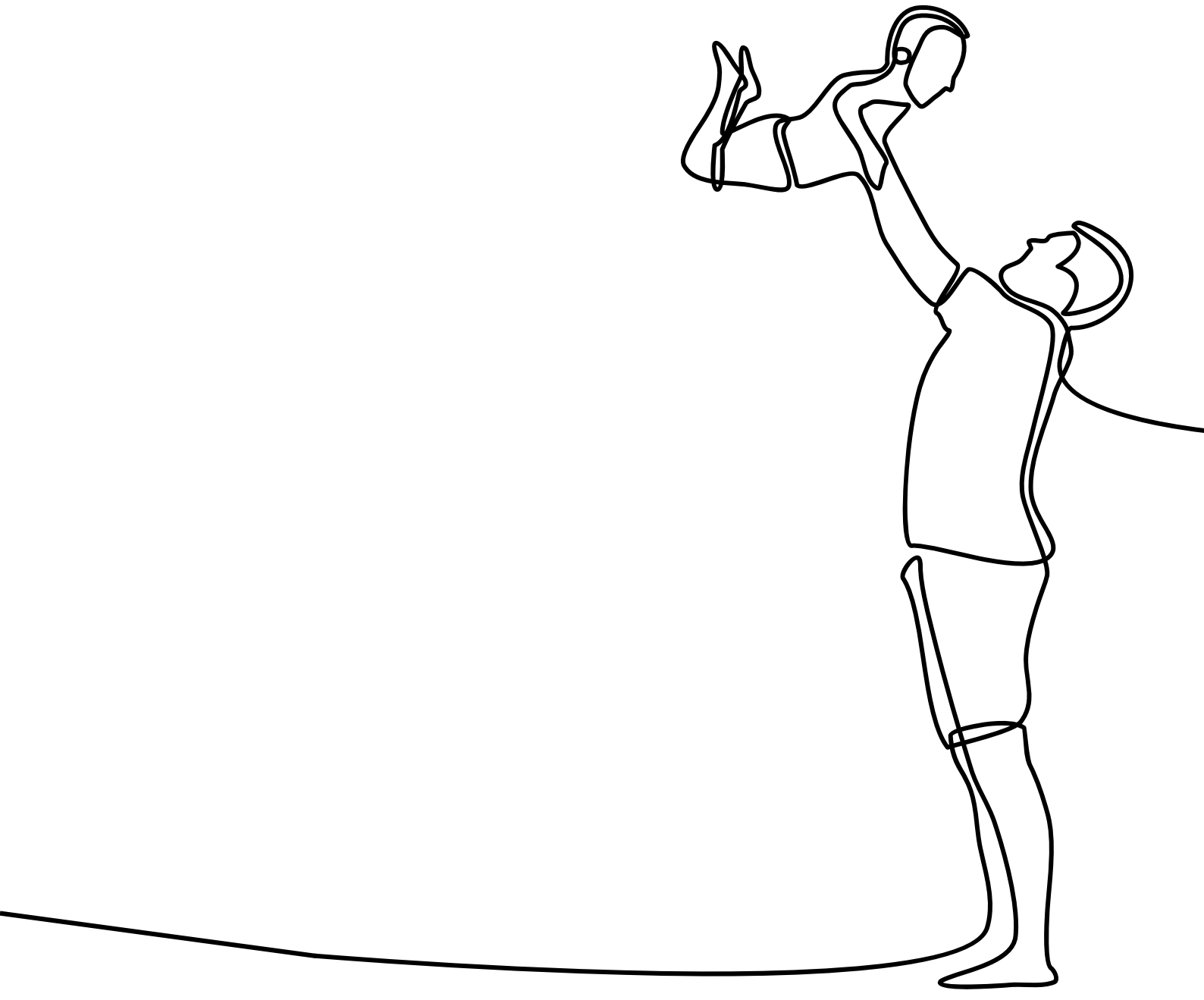
Ancak temel sorun bu sevgiyi nasıl göstereceklerini bilmemeleridir. Bu durumun acısını belki yıllardır çekeriz, hatta yarın öbür gün babalık makamına eriştiğimizde bunun sonuçlarıyla karşı karşıya kalacağız. Ama bir yandan babalarımızı da anlamamız gerekiyor. Onların hal ve tavırlarına mana verebilmemiz için geçmişte neler yaşadıklarına eğilmemiz gerekiyor.

Yaklaşık yüz yıl evvel savaşlardan çıkmış, erkek nüfusunun çoğunu kaybetmiş perişan bir haldeydi vatanımız. Yüz binlerce kadın dul, milyonlarca çocuk yetim kaldı. Bugün düşününce durumun vahametini anlamamız im-

kânsız. Bu çocuklar ahir ömürlerinde baba namına bir şey duymadı ki. Tek bildikleri vatan için seneler evvel toprağa düşmüş bir adamdı o.

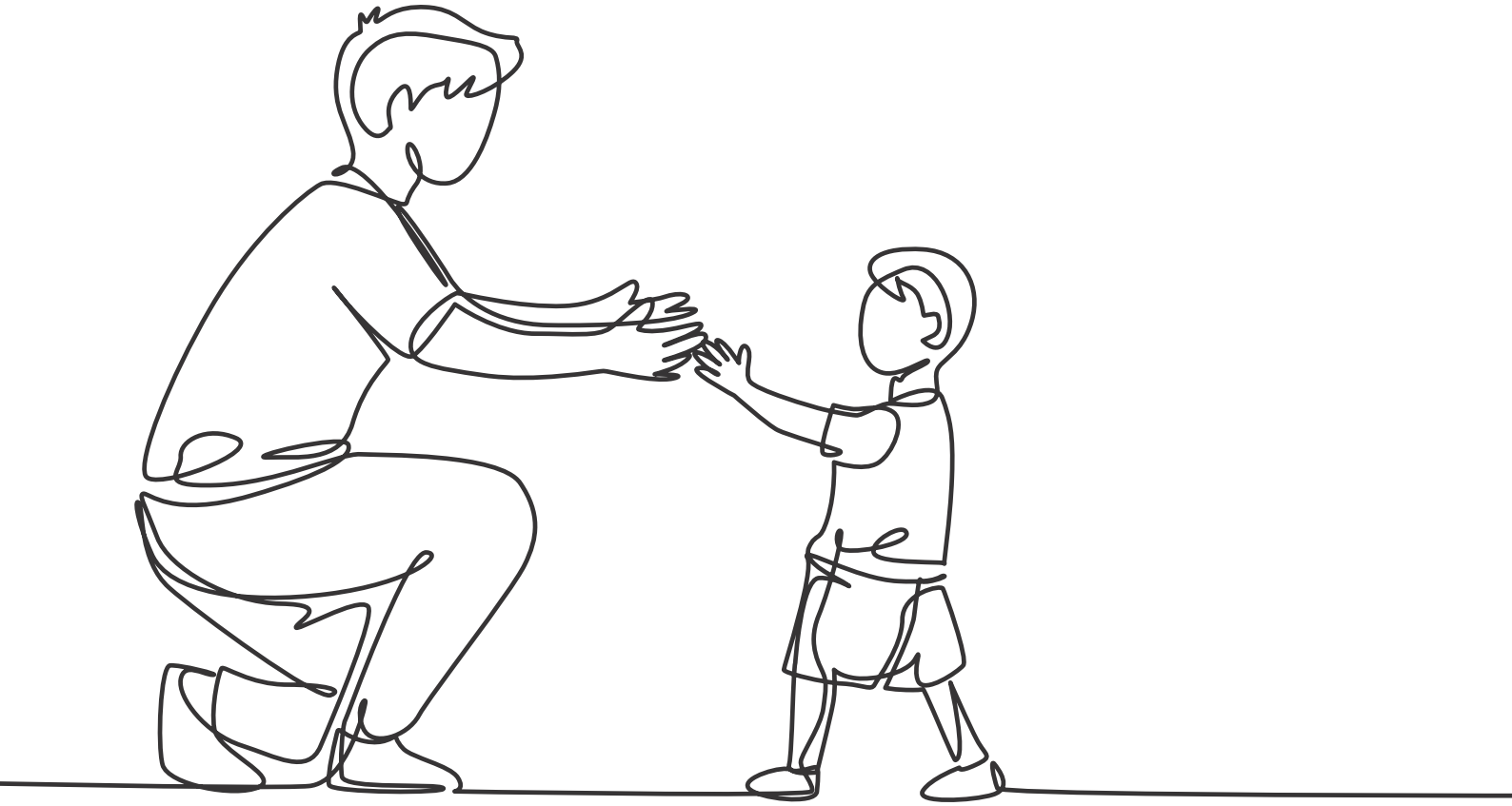
Babasız yetiştiler ve bu babasız yetişen nesil baba oldu. Nasıl babalık yapılır diye bir şeyin pek de farkında değillerdi, çünkü bilmiyorlardı. Baba sevgisi görmemişlerdi ve dolayısıyla bu sevginin nasıl gösterileceğini de bilmiyorlardı. Üç dört nesil sonra bizler de bu kargaşadan nasibimizi aldık.

BABALAR ÇOCUKLARINI TANIMIYOR

İyi bir baba nasıl olunur sorusuna verilecek en güzel cevaplardan birisi şüphesiz, babalar çocuklarını daha iyi tanıdıkça, olacaktır. Evlatlarını tanımayan, karakter yapılarını bilmeyen bir baba nasıl olabilir de onlara karşı verimli bir babalık yapabilir ki. Muhatabını tanımadan söylediğin söz, göstermeye çalıştığın sevgi veyahut öğretmeye çalıştığın bir meselede başarılı olmak pek de mümkün değildir.

Buradan hareketle şunu demekte bir beis görmüyoruz: Çocuklara eşit davranmak kesinlikle adalet değildir. Ve bir babanın görevi kesinlikle aile içindeki adaleti tesis etmektir. Farklı kişiliklere sahip çocuklara aynı şekilde davranmak bu sebeple hatalı bir davranıştır.

HOCA-TALEBE / BABA-EVLAT

Her birimizin hayatında öyle hocalarımız vardır ki şöyle bir düşündüğümüzde, hayatımıza en çok etki edenler, bize en çok yardımı dokunanlar oldukça azdır, bir elin parmaklarını bile geçmez çoğu zaman. Bu yaşımıza kadar gördüğümüz yüzlerce öğretmen ve hocalarımız arasında bu isimler neden peki oldukça azdır?

Bize sorarsanız şöyle bir cevap verebiliriz:

Bu hocalar talebe ile olan ilişkilerinde o kadar güzel denge tutturmuşlardır ki talebe talebe olduğunun, hoca da hoca olduğunun bizzat farkındadır. Ders ile alakalı bir durum söz konusuyken, ciddiyetinden taviz vermeyen hocalar, ders bittikten sonra talebeleriyle gülüp eğlenebilmektedir.

Eğer bu örneği babalık mevzusunda da kullanabilirsek verimli olacağını düşünüyoruz. Evladı ile olan ilişkisinde sağlıklı bir denge tutturan babalar, baba vasıflarının hakkını verebileceklerdir. Çocuklarının özellikle din ve ahlak terbiyelerinde güler yüzden vazgeçmeden, doğruluktan da taviz vermeden bir eğitim metodu sergilemesi oldukça mühim. Onlarla oyun oynayabilen, gülüp ağlayabilen, yeri gelince kız çocuğu, yeri gelince erkek çocuğu kılığına girebilen babalar emin olalım ki evlatlarından dolu dolu bir baba nidası işitirler.

BABALAR İSLAM İLE GELENEĞİ BİRBİRİNE KARIŞTIRIYOR

Allah'a şükürler olsun çok bereketli bir coğrafyada yaşıyoruz. Yüzyıllardır İslam'ın asli değerleri ile harmanlanmış bir kültüre sahibiz. Atalarımızdan gelen Türk töresi ve İslam dini, tarihte hiçbir millette olmadığı kadar güzel bir şekilde meczolunmuş.

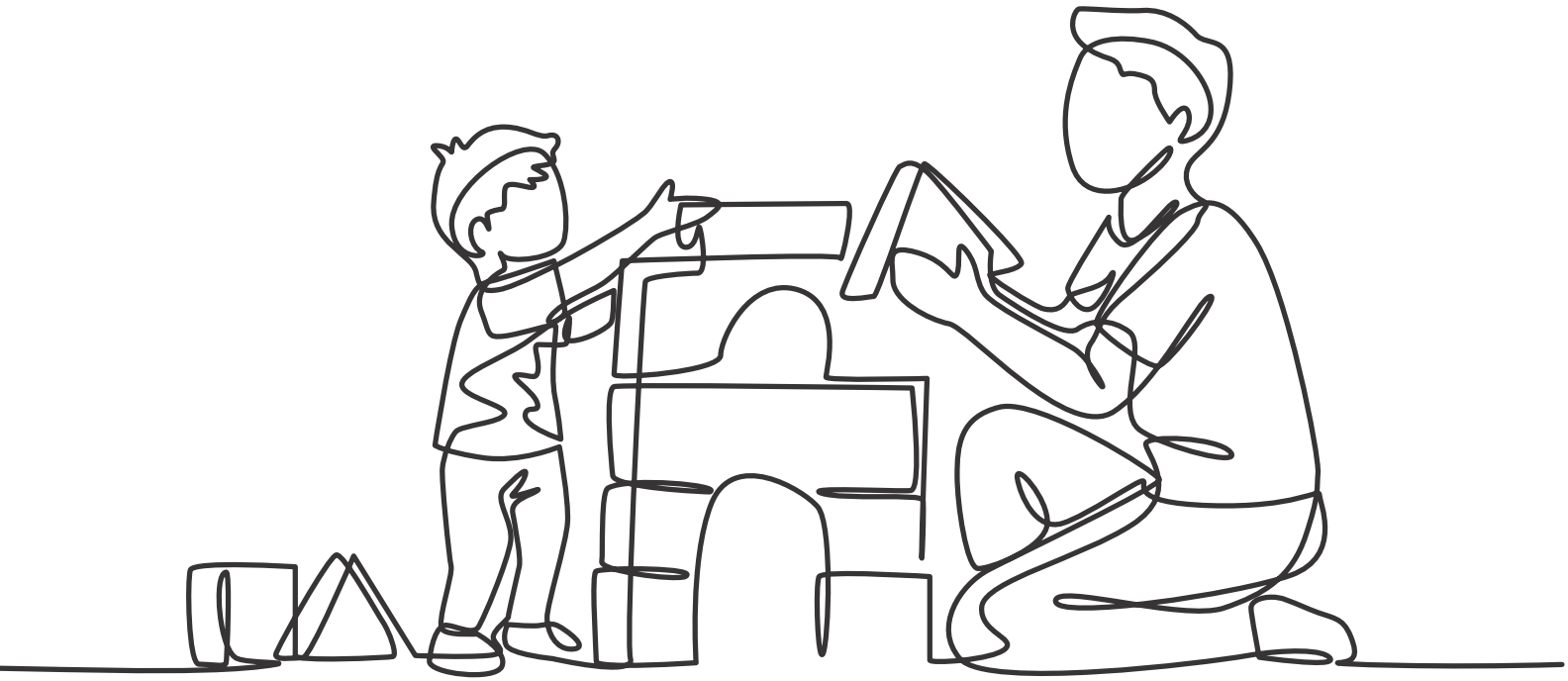
Modern hayat tarzı içerisindeki debelenmelerimizi saymazsak, meczolunmuş bu kültür hayatımızın hemen hemen her alanını kuşatmış vaziyette. Şahsi tutum ve davranışlarımızdan toplumsal hayatımıza kadar büyük bir alana müdahale edebiliyor.

Ancak bu demek değil ki toplumumuzda yerleşmiş her türlü anlayış veya uygulama temellerini İslam'a dayandırıyor. Hayır, kesinlikle böyle bir şey yok. Konumuz gereği aile hayatı ve babalık mefhumu üzerinden gidecek olursak, bizlere gelenek diye sunulmaya çalışılan bazı şeylerin aslı-astarı, temeli-dayanağı bulunmamakta.

Örneğin babaların çocuklarına karşı sert ve acımasız görünmelerinin altında nasıl İslam dini bulunabilir? Onları sürekli baskı altında tutmaları açıkçası biraz da şuursuzluktan kaynaklanıyor.

Okulda, iş yerlerinde veya sosyal hayatımızda bazı kötü örneklere rastladığımız için böyle söylüyoruz. Bir kız çocuğu düşünün, Anadolu'nun bir kasabasında 18-19 yaşlarına kadar aile baskısı, sevgisizliği ve ilgisizliği ile büyümüş ve o yaşından sonra büyükşehre, üniversite okumaya gitmiş. Emin olun, gerçek dünyanın o hali o kıza çok daha şefkatli gelecektir. Bizler böyle durumlardan Allah'a sığınırız.

ÇOCUKLARIN PSİKOLOJİSİNE BABALAR NASIL TESİR EDER?

Psikiyatrist Kemal Sayar'a göre babalık, çocukların büyüme sürecinde zihinsel ve duygusal anlamda büyük sonuçları olan karmaşık bir olgudur. Çocuklar özellikle hayatlarının ilk yıllarında babalarından etkilenmeye oldukça açıktır.

Örneğin, babalar çocuklarıyla daha çok kovalamaca, güreş gibi fiziksel yöntemlerle oyun oynarlar. Anneler ise oyuncaklarla etkileşim kurar veya sözel olarak çocuklarıyla anlaşmaya çalışırlar. Dolayısıyla baba ile oynanan oyunlar, çocuğun memnuniyet duymasından öte giderek, çocuğun korkularının da farkına varmasını sağlar. Böylelikle çocuklar iyi veya kötü duygularını düzenlemeyi öğrenirler.

Modernleşme ile beraber evden kopuk hale gelen baba figürü çocuk için gölge bir varlık haline evrilmiştir. Erkek çocuklar için babadan ayrı bir hayat sürmek çocuğun kimlik oluşumu bakımından da zararlıdır.

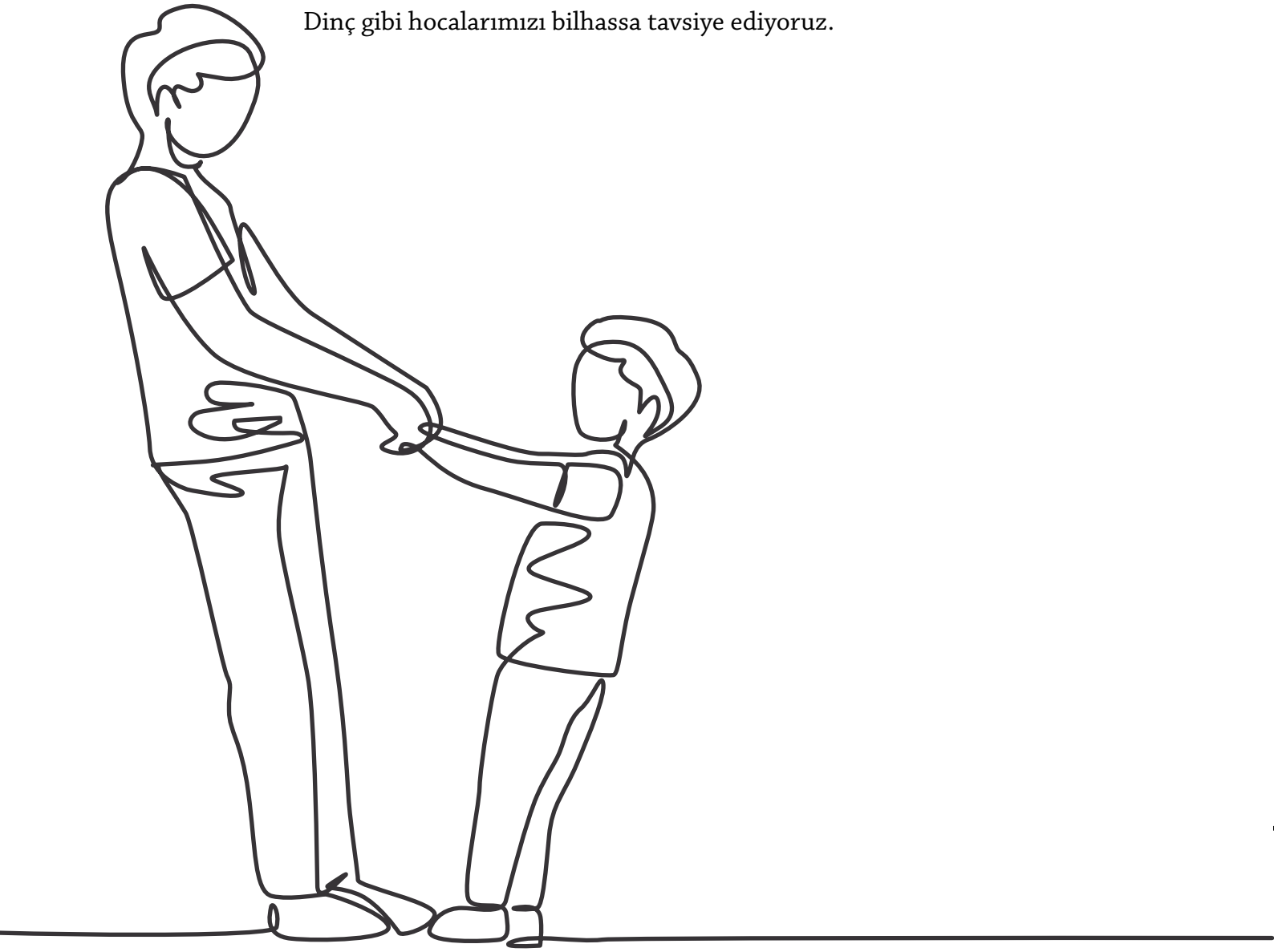
Oğlunu gelecek için erkeklerin dünyasına hazırlayamayan bir baba temel vazifelerinden birini ifa etmemiş demektir. Zira bu şekilde yetişen bir erkek çocuk ileriki yaşlarında özellikle karşı cinsle ilişki kurmakta çok zorlanacak,

ya onlara yapışacak ya da onlardan uzak duracaktır. Dolayısıyla babasıyla sağlıklı bir iletişim kurabilen erkek çocuk, erkek kimliğini kolaylıkla elde edebilecektir.

Hakeza kız çocukları ile sevgi dolu ve sağlıklı bir bağ kurabilen babalar, biricik evlatlarına o yaşlarda verebileceği en iyi eğitimi vermiş olur. Her ne kadar babası da olsa, bir erkekle sağlıklı bir iletişim kurmayı becerebilen bir kız çocuğu, ileriki yaşlarda karşılaşacağı erkeklerle de sağlıklı, güvenli ve rahat bir ilişki kurabilecektir. Bu sağlıklı iletişim aynı şekilde, kız çocukların kişisel uyum süreçlerinde oldukça yardımcı olacaktır. Hayatlarındaki ahlaki ve mantıksal sınırları çok daha iyi tayin etmelerine vesile olur.

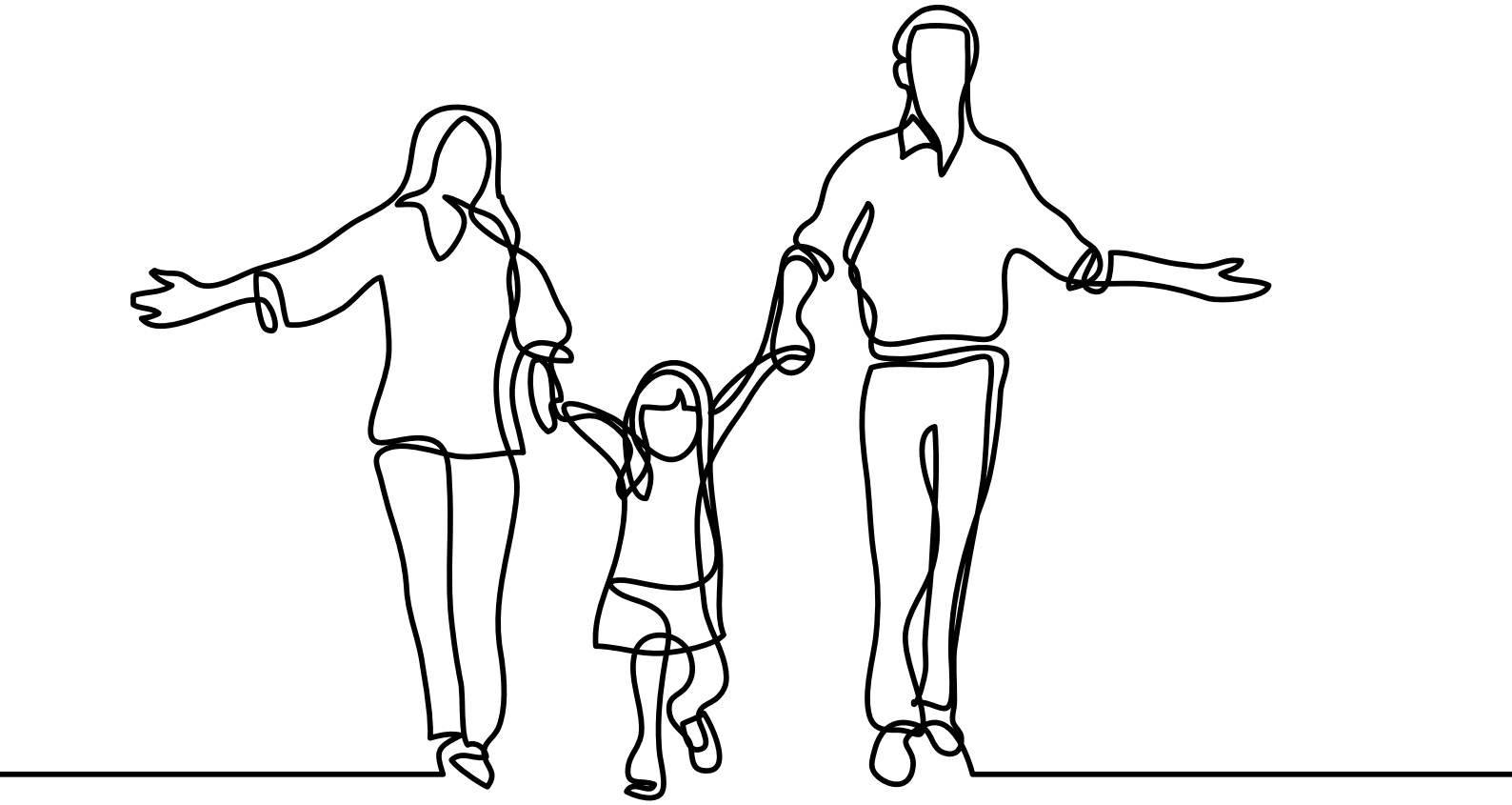
Bu konularda farklı isimler yazıp, çiziyor. Bizler Kemal Sayar, Mehmet Dinç gibi hocalarımızı bilhassa tavsiye ediyoruz.

EVLENİN ARKADAŞLAR, PRİZ TAMİR ETMEYİ ÖĞRENİN!

Bizim babalarımızda açıkça göze çarpan şöyle bir sorun vardır. Kaç yaşına gelmiş olsak da evin bir yerinde teknik bir arıza mı var, ampul mü patladı, lavabo mu tıkandı vs. Aman bizleri hiç dokundurmazlar, illa kendileri tamir edecekler o şeyi. Biz yapsak dahi beğenmezler, kesinlikle bir hatamızı bulurlar. Birisi de çıkıp demez ki, aferin oğlum diye.

Bu bir zaman sonra biz gençlerde de özgüvensizliğe yol açıyor ve bir sorun olduğunda ben zaten beceremem psikolojisine giriyoruz. Erkek çocuğun hayatındaki dönüm noktası sanırım evliliği olabilir bu konuda. Kendi evinde yaşamaya başladıktan sonra artık mecbur da kalıyor işlerin ucundan tutmaya. Prizi mi tamir edecek, en azından Youtube'dan açıp izliyor, sonra da kimsenin baskısına maruz kalmadan hallediyor o işi, halledebildiğini görüyor. Sonra da derinden bir oh çekiyor, bak baba gördün mü diye...

EVLAT BABANIN SIRRI MIDIR?

Bizim babalık konusunda ortaya sürdüğümüz bir başka tez de şudur:

Babalarımızın yetiştirmiş olduğu biz erkek çocuklar, yarın kendi evlatlarına karşı, babalarının kendilerine davrandıkları gibi davranmanın eşiğine gelecekler. Ne demek bu? Bugün bir durum karşısında babanın sana olan tepkisini, yarın aynı durum karşısında olan çocuğuna gösteriyor olarak bulacaksın kendini.

Bunu tamamen olumsuz manada söylemiyoruz. Babalarımızdan öğrendiğimiz söz, hareket gibi tepki biçimlerini doğrudan uyguluyor olacağız. Beğendiğimiz veya beğenmediğimiz tavırları da olsa bu durumla her birimiz yüzleşeceğiz.

Burada mühim olan mesele, çocuklarımızın hataları veya davranışları karşısında kendi babamız gibi düşünür halde bulurken kendimizi, doğruyu ya da yanlışı ayırt ederek, ona göre hareket etmemiz gerekiyor. İşte o frenleme mekanizmasını kurabilmek her babayiğidin harcı değil.

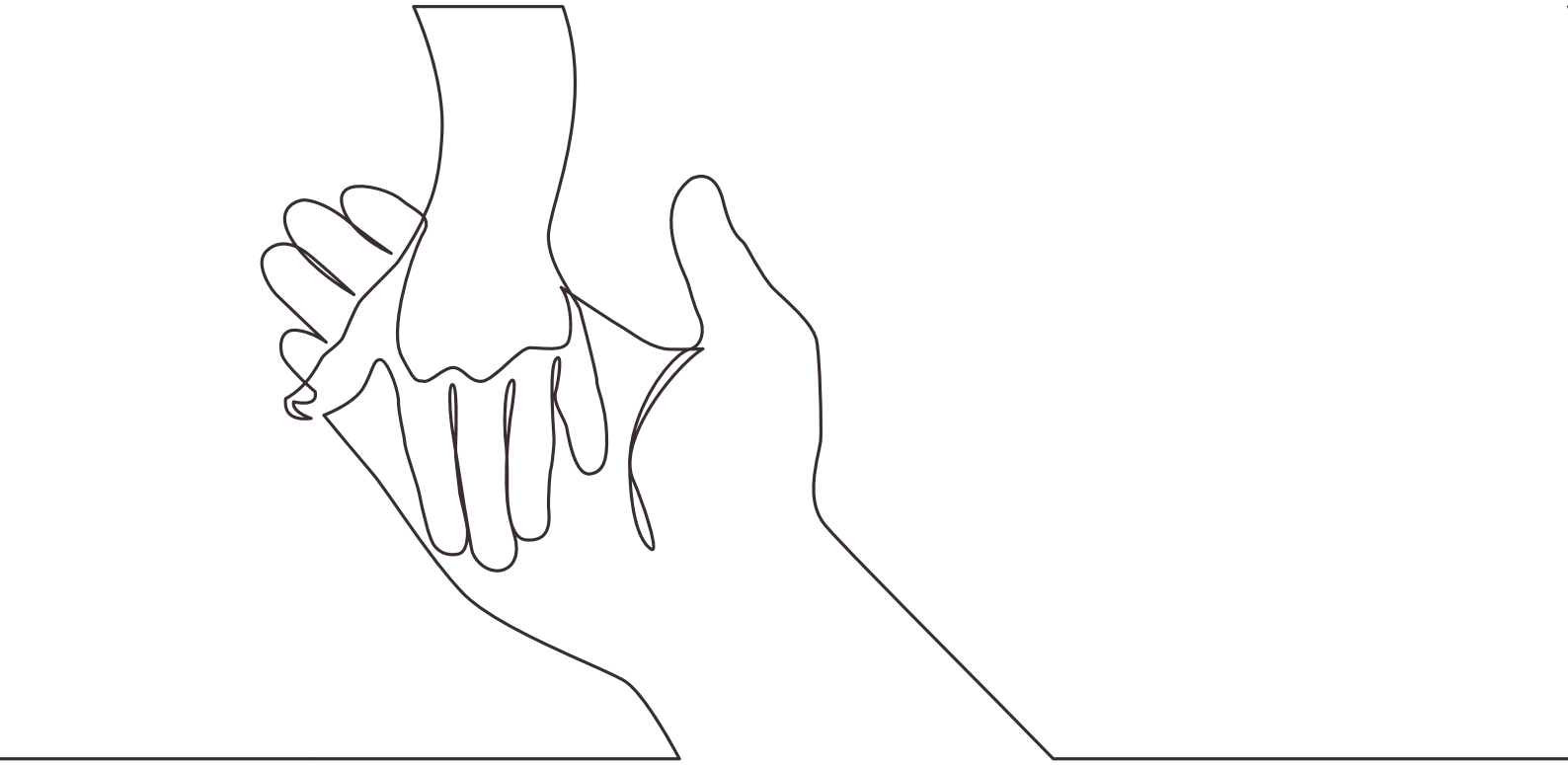
EN GÜZEL BABA: PEYGAMBER EFENDİMİZ (SAV)

Peygamber Efendimiz (SAV) bizlerin bu dünyadaki en güzel örneği. Toplumun her kesiminden herkesin, karşılaştığı her durumda örnekliğine başvurabileceğimiz yegâne kişi. O'nun babalığı da bütün babalar ve baba adayları için bir numaralı örnek.

Hepimizin malumudur ki Peygamber Efendimiz (SAV) dünyayı teşrif ettiklerinde babaları bu dünyadan çoktan göçmüştü. Annesi, sütannesi, dedesi ve amcasının himayesinde ömrünün büyük çoğunluğunu geçirmişti. Hz. Hatice ve Hz. Mariye validelerimiz ile izdivaçlarından dünyaya gelen evlatlarına en güzel babalığı yine O (SAV) yapmıştır.

Oğlu İbrahim'in dünyaya gelişine çok sevinen Peygamberimiz, haberi getiren kimseye yüklü miktarda hediyeler vermiş ve büyük bir coşkuyla ashabına bir oğlunun doğduğunu haber vermiştir. Ancak daha on sekiz aylıkken toprağa verdiği oğlu İbrahim'in arkasından gözyaşı dökmüş, sorulduğunda:

"Evet, ben de bir babayım. Bu ağlayışım şefkat ve merhamettendir. Gözümüz ağlar, kalbimiz mahzun olur. Fakat biz, Allah'ın hoşnut olmayacağı şeyleri söylemez, O'na isyan etmeyiz" buyurmuşlardır.

Hayattayken altı evladının vefatına şahitlik eden Efendimiz'in (SAV) bilhassa kızı Hz. Fatıma'ya karşı olan muhabbeti bizler için muhteşem örneklik sergilemektedir. Kızı odaya girdiğinde ayağa kalkan, hırkasını çıkarıp kızının oturacağı yere seren bir baba kavramı bugün bize ne kadar da uzak değil mi? Otoriter baba figürümüz bunları duyunca yerle yeksan olmuyor mu? O zaman bizler kimin babalığına bakıp örnek alacağız?

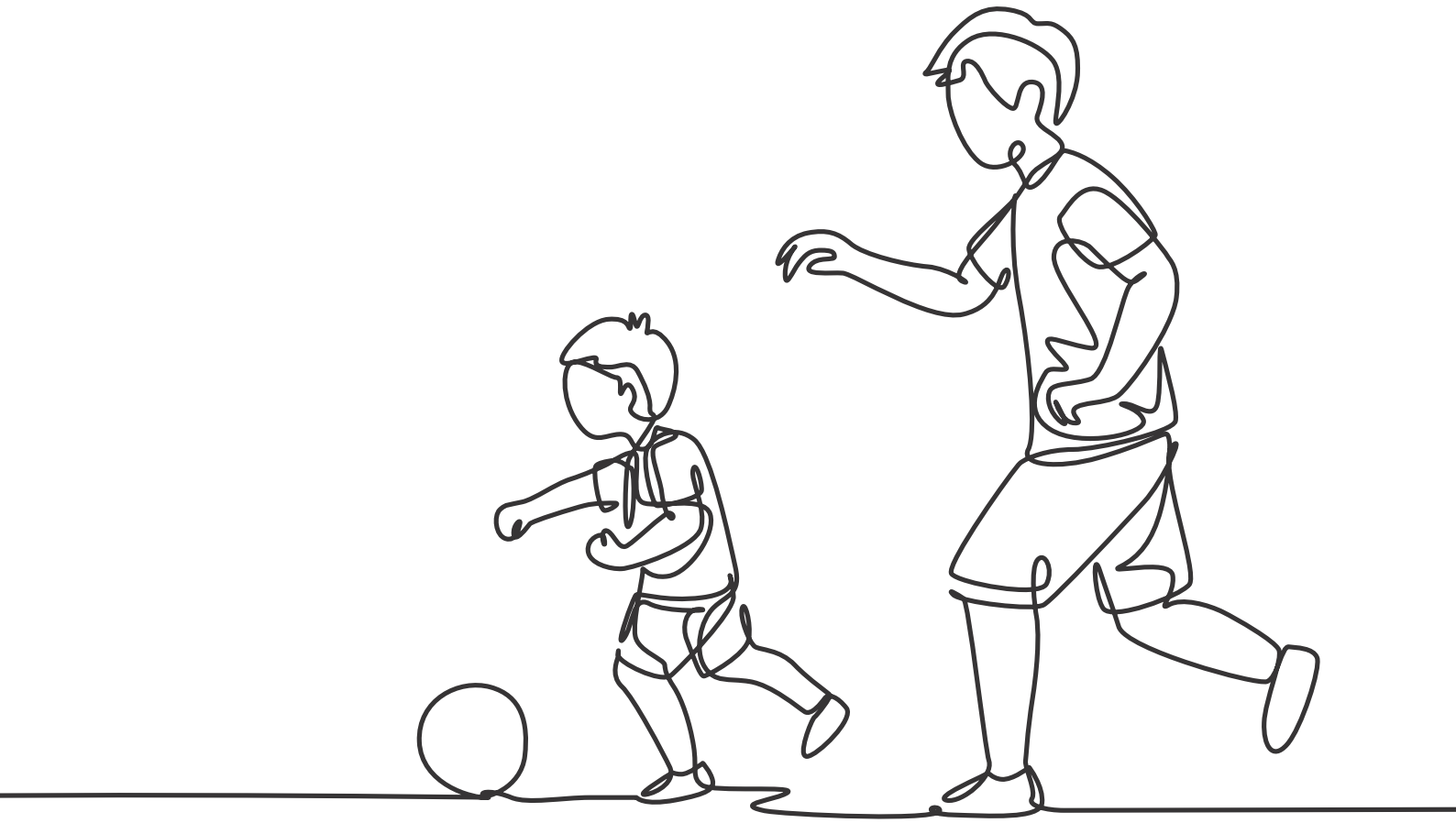

BABALIK ÖĞRENİLEBİLİR BİR ŞEY Mİ?

Bu zamana kadar hep babalarımız neyse biz oyuz, onlar bize nasıl davranmışsa bizler de çocuklarımıza öyle davranacağız minvalinde sözler sarf ettik. Fakat Peygamber Efendimiz (SAV) babasız dünyaya geldiler. Bu demek oluyor ki baba olmayı babasından öğrenmedi!

Bizler de kendi babalarımızda gördüğümüz hataları, kendi evlatlarımıza uygulamamak için asıl referansımız olan kimseye, Resulullah Efendimiz'e (SAV) uymalı ve babalık en güzel nasıl uygulanır, O'ndan öğrenmeliyiz.

Şunu da bilmeliyiz ki çocuğun başını okşamak, akşam onlara hediyeler götürmek, onlarla kıymetli zamanlar geçirmek başlı başına baba olmayı tanımlar. Bunlar öğrenilebilir mi, kesinlikle öğrenilebilir. "Benim babam şöyle, ben ondan böyle gördüm" ifadelerine sığınıp menfi halleri devam ettirecek olmak, dinimizin bizlere emrettiklerine açıkça karşı durmaktır.

EVLAT BAŞLI BAŞINA BİR İMTİHANDIR

Bir kere şunu bilmeliyiz ki bizler çocuklarımız ile imtihan olacağız. Allah, Kuran-ı Kerim'de bizzat belirtir sizi mal ve evlatlarınızla imtihan edeceğim, diye. Dolayısıyla bundan kaçış yok. Amacımız bu imtihandan en güzel şekilde geçebilmek. Bir babanın çocuğuna bırakacağı en güzel miras güzel ahlaktır. Bu düstur eşliğinde onlar için güzel ahlak timsali kimseler olmaya gayret edeceğiz. Kulluğun en saf örneklerinden birisi olan baba olmanın hakkını verebilirsek, emin olalım Allah'ın razı olduğu Müslümanlardan oluruz.

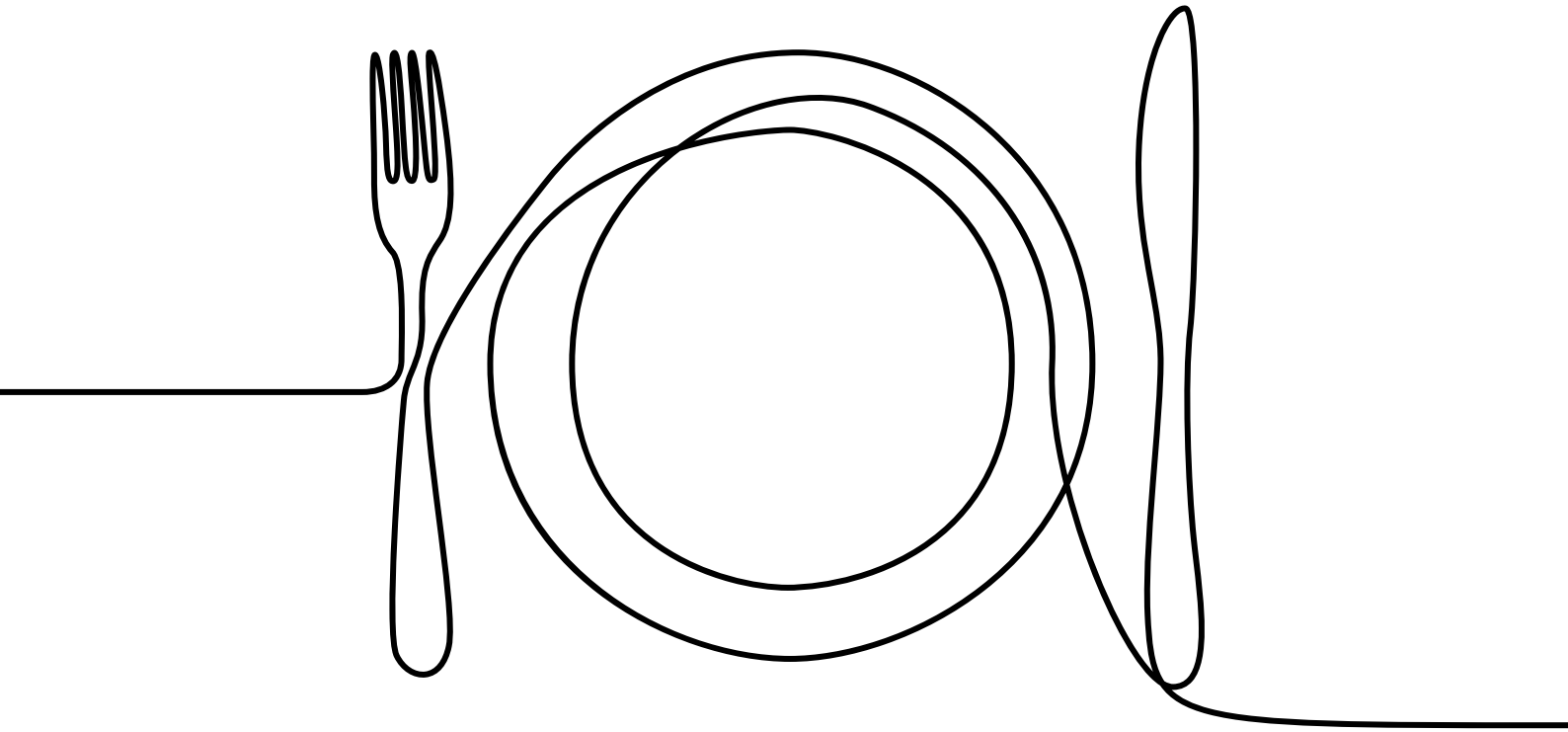

SOFRALARIMIZA SAHİP ÇIKALIM!

Ailelerimizin kanayan yarası sofralarımız olmalı bize göre. Kültürümüzde ve dahi İslam'da sofra büyük bir semboldür. Bize göre bir aile, oturduğu sofradan hareketle baştan aşağı analiz edilebilir. Aile fertlerinin bir araya geldiği, dertleştiği, sorun varsa çözüme kavuşturulduğu, gün sonu raporlarının verildiği nadide mekânlardır sofralar.

Sabahleyin beraber yapılan kahvaltılar neredeyse kalmadı lakin beraber yenilen akşam yemekleri belki de bizim son kalemiz. Maalesef bu bile her geçen gün gittikçe azalıyor. Akşam baba eve geldiğinde hep beraber oturulan sofralar kalkıyor. Çünkü bu konudaki anlayışımız bile değişti çünkü sofraya yüklediğimiz mana değişti. Artık o sofraya sadece karın doyurmak için oturuyoruz. Böyle olunca da karnı acıkan mutfağa gidip yemeğini kendisi yiyebiliyor.

Toplumumuzda yer etmiş bir başka yanlış uygulama da, sofrada konuşulmaz ifadesidir. Her birimiz çocukluk yaşlarımızdan itibaren bu uyarıya muhatap olmuşuzdur. Hemen sessizce yemeğini ye, kalk sofradan cümleleri sanki kulaklarımızda hâlâ çınlamakta. "Bir arada yiyiniz, sizin için bereketli ve mübarek olur" hadisi şerifini ne kadar da unutmuşa benziyoruz. Babaların çocuklarıyla ilişkilerine kalite katmak için, sofralarımızı mutlaka hayır konuşulan, muhabbetin paylaşıldığı meclisler haline getirmeliyiz.

ASIL HAYAT AHİRET HAYATIDIR KUZUM

Küçük yaşlarımızdan itibaren ailelerimizden belirli klişelere sığınmış sözler işitiriz. Bu klişelerin en bariz örneklerinden birisi, evladım istikbalinizi kurtarın da, kimseye muhtaç olmayın ifadesidir.

İstikbalden kastımız kesinlikle dünya hayatı için söyleniyor, evet. Maalesef çocuklarının ahiret istikbalini pek de fazla önemsemiyor günümüz ebeveynleri. Asıl hayatın ahiret hayatı olduğu şuurunu aileler vermeyecekse çocuklarına, anne baba oldum diye sevinmelerinin ne manası kaldı. Hayatlarını İslam ahlakına göre yaşayan aile fertlerinin cennette de kavuşması değil mi temel gayemiz?

BABALAR ÇOCUKLARINI AŞIRI İDEALİZE EDİYOR

Çocukluk yıllarımızdan itibaren duyduğumuz bir başka söylem de gelecekte seçeceğimiz meslek hayatı ile ilgili oluyor genellikle. Kaymakam, doktor, savcı olacaksın diyerek çocuğun zihnindeki meslek algısını bir seviyeye koyuyorlar. Çocuk buralara ulaşamayınca veya ulaşmak istemeyince istemsizce zihni manada bir şeylere karşı mücadele etmek zorunda kalıyor. Böyle bir idealizmin zararlarını maalesef görüyoruz.

Adeta psikolojik baskı yapıyorlar özellikle üniversite tercih döneminde. Üniversite sınavından çok iyi puan aldığımızı varsayalım, alanına göre ya Tıp fakültesi ya da Hukuk fakültesi okumak zorundasındır. Bu puanlara rağmen başka alanlar seçtiysek ne yazık ki onlara göre bu güzelim puanlarımızı israf ettik demektir.

Bir de evladından kendi işini devam ettirmesini arzulayan babalar vardır ki, bize göre onlar da oldukça hatalıdır. Yaptıkları işe kendinden sonraki neslin devam etmesini istemek farklı psikolojik olgularla açıklanabilir belki. Babalık duygusu, geçim kaygısı, nesil endişesi vs. Çocuklarını bir meslek edinmeleri için eğitmeleri tabii ki faydalı olacaktır ancak ipin ucunu kaçırıp, illa bu işi yapacaksın diye diretmeleri pek sağlıklı değil.

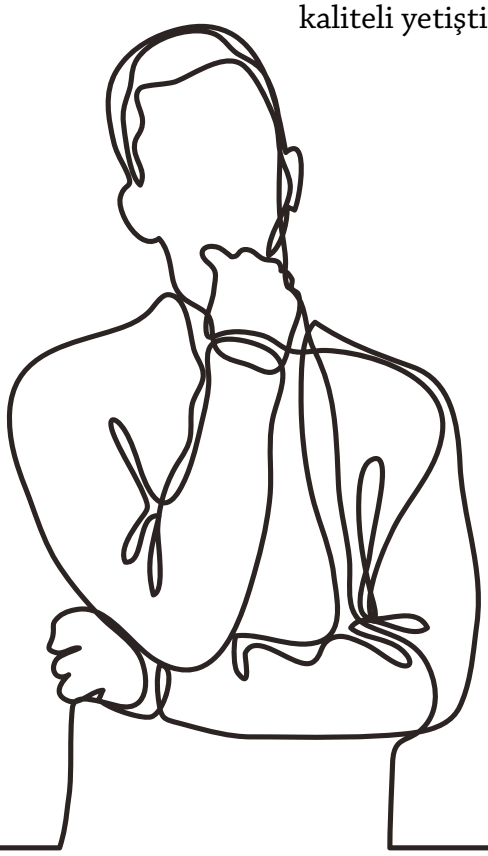
TOPLUMUMUZ BABALARDAN NE BEKLİYOR?

Bizler burada zihnimizdeki ideal baba profilini konuşuyoruz, referansımız da genellikle Allah ve Resulü. Kendi babalarımız başta olmak üzere, eksikliğini hissettiğimiz çoğu şey, aslında onlar için söz konusu dahi olamadı. Yani babalar, evlatlarına yeterince sevgi gösteremiyorlar diye kendilerini pek de sorguya çekmediler.

Ancak bizler babalarımızı baba yapan değerlerin arka planında içerisinde yaşadığımız toplumu görüyoruz. Bizim toplumumuz evlenmiş, evlat sahibi olmuş bir babadan ne bekliyor sizce? Biz söyleyelim, iyi bir iş, refah düzeyi yüksek bir hayat, elleri dolu şekilde eve gelinen akşamlar...

Bunların nispeten ne kadar mühim şeyler olduğunun hepimiz farkındayız ama nasıl bir baba olmak gerek sorusuna sadece kuruşlarla liralarla cevap veren bir anlayış da bizim anlayışımız değil.

Evladına karşı hayırlı bir baba olmanın olmazsa olmazı ona din, ahlak, kişilik ve aile terbiyesi vermesinden geçmektedir. Toplumumuzun dayatmış olduğu bazı yanlış anlayışları düzeltmek için bir sonraki neslin çok daha kaliteli yetiştirilmesi elzemdir.

BABALAR BİR ÇEŞİT IRKÇILIK YAPIYOR

Dünyadaki bütün baba-evlat ilişkilerinde oluyor mu bilmiyoruz ama bizim rastladığımız kadarıyla babalar, erkek evlatlarından gelen herhangi bir tavsiye veya uyarıya kulak vermiyorlar. Bir hataları karşısında onları doğru yola iletmeye çalışan evlatlarına umursamaz tavırlar sergiliyorlar. Buna rağmen dışarıdan üçüncü bir şahsın uyarıları daha etkili oluyor, bu büyük bir hatadır. Hatta bir çeşit ırkçılıktır.

Irkçılığın lügatteki karşılığı seçemediğin bir şey hakkında övünmek olduğunu biliyoruz. Senin baba olman, onun çocuk olması senin seçtiğin bir şey değil, tamamen Allah'ın vermiş olduğu bir şey. Dolayısıyla hakikat çocuktan da gelse babalar bu hakikati kabul etmek zorundalar. Nitekim İbrahim Peygamber kendi babasını doğru yola davet etmişti..

www.gencdernegi.org

@gencdernegi

GENÇ DERNEĞİ